

17.05.25 – 30.11.25

Redaktör: Julia Wiel Fredén & Johan Enocson
Grafisk form: Julia Wiel Fredén

Trækraft är en grupputställning med 14 deltagare som använder trä för att uttrycka sig. I materialet hittar de kraft och inspiration, samt ser möjligheter utöver det vanliga. Samtliga har en stark relation till trä - och samtliga gör också något unikt av denna relation.

Mattias Käll
Thomas Nordström
Per B. Sundberg
Eyes as Big as Plates
Lies-Marie Hoffman
& Surprise lab
Jordana Loeb
Kristina Lindberg
Ulf Mejergren & Travis Child
Tänk om Trä
Annika Oskarsson
Mattias Bäcklin
Erik Thulén
Malin Zimm
Anders Johansson

Utställningen vill visa på vad trä kan betyda för olika individer, vilka möjligheter man kan se med hjälp av trä som medium, samt även illustrera att vår syn på trä är djupt personlig och individuell. Somliga ser kort och gott på trä som ett hjälpmedel som har hjälpt människan på olika sätt, alltsedan vi lärde oss att bygga skydd samt kontrollera eld. Rent kulturhistoriskt har trä varit en ständig följeslagare, från sumerernas uppfinning hjulet fram till vår tids arkitektur, teknik och bruksföremål.

Somliga ser också på trä som en trygghet, någonting som alltid funnits i närheten från barndom upp till vuxen ålder, något allmänmänskligt att hantera. Kanske har man en förälder som arbetade med trä på något vis och man förknippar därför trä med dofter eller mer taktila förnimmelser. Detta kan i sin tur väcka känslor och påverka oss. Ibland kan trä vara kopplat till djupare saker inom oss själva och även vara sammanflätat med historier och livsöden. Skogen i sig är något alla har en relation till.

För vissa är kanske själva förvandlingen av träet det centrala, dvs, från träd till föremål och den ibland ganska avancerade processen däremellan, hantverkets regler och förutsättningar.

För andra kan estetiska värden vara mer centrala, dvs slutprodukten utseende. Mängden stilpoker och uttryck som inryms i konsthistorien är också en värld i sig, som i sin tur berättar om

våra visuella ideal och förutsättningar på olika håll i världen genom tiderna. Det visar oss hur vi historiskt sett har velat framstå genom våra val av visuella uttryck. Med hjälp av träet har vi kunnat kommentera vår samtid.

I många fall rör det sig också om lokala förutsättningar, tex vilka träslag som det finns tillgång till i närheten. Även träslagets materiella egenskaper är högintressant för de som bearbetar det. Därför kan flera arbetssätt och processer, närma sig kemi, fysik och t om liknas vid matlagning. Vissa träkonstnärer närmar sig till och med alkemi i sin konstnärliga praktik och söker efter någon slags kvarliggande magi i träet, något bortom den fysiska världen.

Trä kan dock betyda något helt annat för andra, t ex ett mer hållbart alternativ till andra mer destruktiva råvaror och material i vårt moderna samhälle. Ett material som till största delen kan användas i ett kretslopp med naturen. Träets beständighet kan med fördelar modifieras men även ur nedbrytning av trä kan något positivt uppstå.

Ibland är hantering av trä till och med en förutsättning för liv på vissa platser. För t ex Virserum med omnejd har trä och träindustri länge spelat en viktig roll för bygden.

I utställningen vill vi därför visa en samling av människor med alla dessa infallsvinklar och väcka tankar, inspirera, berätta historier och

kommentera, både vetenskapligt och känslomässigt.

Om barn går i en skog dröjer det för det mesta inte länge tills de håller i en pinne. Ofta vet de inte riktigt varför, mer än att det är en bra pinne. Här spelar inte samhällets inlärda beteenden eller könsroller mycket in. Det finns i våra gener och de flesta barn vet instinktivt vad en bra pinne är, förhoppningsvis också många vuxna. För en bra pinne medför möjligheter.

Johan G. J. Enocson

VIRSERUMS KONSTHALL

Curatorerna berättar

Träkraft är en ansats att göra utställningar och projekt som samlar olika förhållningssätt till materialet trä, där möten mellan konstnärer, designers, arkitekter, konsthantverkare och forskare kan berika och utveckla varandras arbetsfält.

Träkraft är tänkt att utvecklas över tid, i flera skalor, med nya deltagare och på olika platser. Första utställningen var på Clarion Hotel i Stockholm i samband med Stockholm Craft Week 24. Nu gör vi nästa utställning på Virserums Konsthall i samband med deras trätrienal. Vår förhoppning är att det blir en upplevelse, intressant både visuellt och innehållsmässigt med många verk som spänner över flera olika konstnärliga praktiker och forskningsfält. I korthet kan man säga att Träkraft är tankar om trä och tankar i trä.

Tack till Virserums konsthall för ett gott samarbete och inbjudan till att curera och gestalta utställningen. TräKrafts fortsättning följer.

Mattias Käll

Annika Oskarsson

Thomas Nordström

Trä och Verkligheten

Annika Oskarsson

Materialet trä har växt upp ur marken och skapat sig själv genom kemiska processer. Fossila material är växter som pressats ihop under årmiljoner. Materialet trä växer eller har växt. Vad betyder trä för mig som individ? Alla de föremål och byggnader där trä är en del, hur påverkar det mig? Vad berättar det om? Diskussionerna kring hur vi skall klara klimatmålen på bästa sätt är mångfacetterade och komplexa. Forskare räknar på modeller där olika variabler får ett värde. Scenarier beräknas utifrån olika möjliga ingångsvärden. Ut kommer olika resultat.

Forskarvärlden är ense om den globala uppvärmningen är orsakad av människans aktiviteter och förbränningen av fossila material. Hur förhåller vi oss till det hållbara i vardagen? Hur påverkar vi genom vårt sätt att leva helheten och jordens allt varmare klimat. Kan vi ens som mänskliga individer förstå och överblicka de konsekvenser som vårt leverne får för de generationer som kommer efter oss? Kommer sopbergen att göra sig påminda?

Vi exporterar avfall till andra länder men vi importerar också rivningsmassor från Polen och Italien för att förbränna dem här. Gör det någon skillnad i det stora hela hur jag agerar här och nu? Vem behöver ta ansvar över mina handlingar? Behöver jag se mitt eget sopberg runt knuten för att koppla ihop min egen akti-

vitet med jordens? Begreppet hållbarhet, vad kan det vara? Betyder det att något håller länge innan det går sönder och havererar och blir till avfall. Eller betyder det att det gör att världen är hållbar och cirkulär, att det som jag använder i form av resurser kan återgå till kretsloppet och växa upp på nytt som något annat? Resurser kan byta form och ändra skepnad allt utifrån vilka behov som finns. I flödet på sociala medier ser jag människor som städar floder så att plasten cirkuleras. Källan är dock till synes oändlig. Nya plastartiklar och fragment sköljs in och flyter upp med havets rörelser.

Det är lättare att få människor att städa upp en flod än att förändra och stoppa konsumtionsmönster, marknadsföring och tillverkning av det icke hållbara. Kan vi styra om plastanvändningen till produkter tillverkade av trä? Material som kan brytas ned och återgå till natur.

Antropocen är den geologiska tidsålder där människans aktiviteter gjort avtryck i själva jordskorpan. Vilken tid man skall slå fast att Antropocen startar är omtvistat eller ännu ej fastslaget. Kärnvapenprover och sprängningar har gjort sina tydliga avtryck liksom industrialiseringen och förbränningen av fossila råvaror. Sverker Sörlin skriver om Antropocen i en Essä om människans tidsålder.

Att vi befinner oss där är tveklöst. Kan vi vända de globala flödena av resurser till mer lokal verksamhet. Tidigare hade en trakt typiska hus

utifrån de material som fanns att tillgå i närheten. Timmerhus där det fanns skog, tegelhus där det fanns lera, putsade hus där det fanns tillgång på kalk. Trä är ett material med många bra egenskaper. Det växer upp genom fotosyntesen det behövs vatten, solljus och näring. Träd utgör en kolsänka när de står och växer och tar upp koldioxid ur luften.

När man tillverkar saker av trä blir det också en kolsänka som finns kvar. Träden binder jorden med sina rötter och utgör ett underjordiskt nätverk med mycel. Nätverk av svamporganismer som tillsammans kommunicerar och stärker varandra. Peter Wohleben skriver i boken Trädens hemliga liv om dessa underjordiska förbindelser och hur de agerar. Han skriver om hur träden hjälper och stöttar varandra.

Vi har vant oss vid att möta kalhyggena där skogen är slagen i spillror och högar av rötter och kvistar tornar upp sig. Marken som blir kvar är sten och torkad moss. Innan återplantering av träd av samma sort som sakta åter börjar växa tar det många långa år. Investeringarna i gigantiska skogsmaskiner är stora och skogsbruket effektivt och rationellt. Ibland ser man maskiner som ensamma stora varelser med lysande ögon i mörkret som mal sig fram genom skogen.

De är för kostsamma för att stå stilla. Finns det andra sätt att bruka skogen som också är ekonomiskt lönsamt? Avverkar man en mindre del

av en yta fröar de träd som står kvar i närheten av sig nya träd växer upp. Forskningen kring hur skogen tas bäst om hand och skördas på det mest ekonomiska hållbara och effektiva sätt pågår ständigt.

Vad är konstens roll? Och vad är det vid kan få syn på genom att uppleva konstens yttringar? Vad händer när tankar, känslor och påståenden formuleras i material och form. Vad sker när erfarenheter delas som har med all samlad kunskap, praktisk, känslomässig och teoretisk.

Jonna Bornemark skriver i i boken Horisonten finns alltid kvar att vetenskap och konst kan bara finnas om det har en fri relation till horisonter av det vi inte vet, det vill säga om det styrs inifrån sig själva. Vi kan inte redan känna framtiden. I en tid när vi vill samla all kunskap i manualiserbar text är det inte konstigt att konst och vetenskap som inte reduceras till det som kan bevisas blir obegriplig. De håller nämligen horisonterna öppna.

Maja Lunde skriver i sin svit om en dystopisk framtid där Drömmen som ett träd är den avslutande delen. I Fröbanken på Svalbard samlas fröer från sorter av grödor som människan odlat genom tiderna. Ursprungliga sorter som genetisk har en stor spridning. Egenskaper hos kulturväxter har förädlats bort sedan länge. På Svalbard finns en backup med fröer som när de börjar bli gamla odlas upp och ersätts med nya frön. 75 % av världens livsmedel kommer från

endast 12 växter och fem djurarter. Lokala fröbanker finns jorden runt och på Svalbard finns en som samlar hela jordens frön.

Den geografiska spridningen av frödepåer är viktig i händelse av kriser och krig. I Blå den första boken skriver Lunde om när färskvattnet i Europa tagit slut och människor blir klimatflyktingar rör sig norrut. Där människor som av olika anledningar kan odla och ha djur kan klara sig längre. Hon skriver också om pollinerares förutsättningar. Vad händer när bina inte längre kan pollinera växter så att de bär frukt. Litteraturen transporterar tankarna och tränar empatin med andra livsöden.

Axel Cnattignius skriver i sitt skogslexikon från 1894 om olika användningar av trä. Där skriver han bland annat om att barken fortfarande räknas som människoföda. Barkbröd gjorde man genom att ta den innersta barken med bastet, torka den, mala den och blanda med spannmål.

Det var inte bara vid missväxt som barken behövdes. I urskogarnas överflöd var det inte ovanligt att bönderna högg ner unga tallar för att skala dem på bark till bröd. Konsten är med och berättar om skeenden i världen. Kan den hjälpa oss att föra samman olika intryck händelser och diskussioner så att den värld vi lever i framträder tydligare?

Vetenskapen har problem att kommunicera de fakta som framträder. Bilder och upplevelser

kan göra att abstrakta fakta får kropp och blir bilder som kan sammanlänka känslor, historia, framtid och mening. Världen är mångfasetterad och ett slags brus av kunskap omger oss. Vi fokuserar på en del, koncentrerar och gestaltar med konsten som uttryck. Tankar och impulser materialiseras och tar form. Med hjälp av det levda och associationerna kommunicerar konsten. Plast versus trä. Plasten dök upp som ett fantastiskt material. Det var slitstarkt färgbart, transparent ja nästan vackert. Dessutom var det billigt man kunde bara kasta bort det och det liksom försvann. Om än bara ur vårt synfält. Trä är till en början vackert när det är nytt, ljust obehandlat. Det grånar sedan och är även då vackert, fast på ett annat sätt.

Om man tar väl hand om det som byggts av trä, som de äldsta husen på Skansen eller norska stavkyrkor så håller det väldigt länge. En impregneringsmetod som praktiserades i skärgården på femtiotalet var att behandla trä med sältran. Man sköt säl för att de åt upp strömmingen. Fettet togs om hand och användes bla till att impregnera flaggstången. Nu sköljs plasten upp på land och kan inte brytas ned. Träet däremot håller ett tag om man tar hand om det väl sedan återgår det till kretsloppet.

Rachel Carson skriver i Tyst vår som först gavs ut i Amerika 1962 om det pris som mänskligheten får betala när man sätter i system att använda olika bekämpningsmedel och ämnen som man inte kan förutspå vilka konsekvenser

det kommer att ha för mänskligt liv i framtiden. När vi finner mängder av plast i havet som inte försvinner och undrar hur tidigare generationer tänkte. Vilka företeelser håller vi på med idag som i framtiden inte är hållbara? Vi kan förstås ana massor av områden. Räddningstjänsten som använder PFAS i skumsläckare när man bekämpar bränder.

Ämnen som fungerar utmärkt för ett ändamål kan ha oöverstigliga konsekvenser för annat levande i form av bla sämre fortplantningsförmåga. Trä kan uppfattas som ett ålderdomligt material. Man kan också koppla ihop det med det hemgjorda, med slöjden. Ett material som finns tillgängligt för de flesta. Materialet trä bär i sig en berättelse. Valet av materialet trä kommunicerar i sig själv genom sitt eget varande.

Trä är både sig själv och den bearbetning det har genomgått. Hur det har växt, vilket träslag det är, om det är ett ungt eller ett åldrat träd de kommit ur. De som har stor erfarenhet av materialet kan utläsa olika information genom att se, känna på och dofta. Färgen sprickorna torktiden berättar en del. För en del är materialvalet en förskjutning och ett påstående att gå från material som tillverkats och framställts till ett material där råvaran har växt.

Trä är också en långsam historia. Det trä vi använder nu har tagit många år av växande för att kunna låna sig till att bli ett konstverk.

Referenser

Jonna Bornemark Horisonten finns alltid kvar
Volante 2020

Rachel Carson Silent spring Houghton Mifflin 1962

Axel Cnattignius Svenskt skogslexikon 1894

Maja Lunde Drömmen om ett träd Natur Kultur
2023

Sverker Sörlin Antropocen En essä om människans tidsålder Svante Weyler Bokförlag AB
2017

Gunnar Wetterberg Träd Albert Bonniers Förlag
2018

Peter Wohlleben Trädens hemliga liv Norstedts
2016

MATTIAS KÄLL

Om Mattias Käll

Genom sitt konstnärskap undersöker Mattias Käll vår relation till varandra och till resten av skapelsen. Hans arbete riktar ofta blicken mot dysfunktionella ekonomiska system och vår konsumtionskultur. Verken bjuder in till samtal om hur avstånd till produktion, bristande kunskap och sociala strukturer påverkar vår empati – särskilt gentemot de människor som möjliggör det globala nordens välstånd.

Vad händer när vi ersätter naturliga ekosystem, växter och djur – formade under tiotusentals år – med artificiella, människoskapade system och produkter? Och hur kan vi laga vår brustna relation till både naturen och varandra?

Käll arbetar ofta med långsiktiga projekt som inkluderar forskning och samarbeten med experter från andra discipliner. Han dokumenterar gärna processer och skeenden, och visualiserar ofta volymer, vikter och mängder. Det fysiska bärandet är en återkommande del av hans praktik – ett sätt att förstå genom kroppen. Resultaten tar ofta form i fotografiska serier, objekt, film och ibland performance.

Hans tidigare arbeten har berört ämnen som matsvinn, förpackningsplast, fast fashion, permafrost, industriell djurhållning, biologisk mångfald – och senast, skogen som kolsänka.

Om Carbon Capture Storage

I verket Carbon Capture Storage har Mattias Käll byggt kuber av återbrukat virke. Varje kub rymmer 36 kubikdecimeter – den mängd trä som krävs för att binda en genomsnittlig svensk individs koldioxidutsläpp under en dag. Installationen består av 365 kuber, vilket motsvarar ett helt års koldioxidavtryck.

Många sätter sitt hopp till tekniken Carbon Capture Storage – att vi tekniskt ska kunna fånga in och lagra koldioxid under jord. Men processen är energikrävande och kostsam. Skogen har däremot länge utfört detta arbete naturligt. Genom fotosyntesen fungerar den som en effektiv kolsänka som bromsar klimatförändringar.

Men vad händer när vi i allt snabbare takt utviner resurser och omvandlar skogen till råmaterial? När artrikedom ersätts med monokultur, där alla träd är av samma sort och ålder – enkelt, effektivt, men biologiskt utarmat.

Verket fungerar som en plats för samtal. Här finns möjlighet att sätta sig ner och reflektera kring begär, tempo, resonans, koldioxid – och vår plats i skapelsen.

About Mattias Käll

Through his artistic practice, Mattias Käll explores the relationship between humans, each other, and the rest of creation. His work often addresses the fragility of economic systems and the ways we consume. By drawing attention to the distance between production and consumption, gaps in knowledge, and entrenched social structures, his art invites conversations about the erosion of empathy – particularly toward those who sustain the prosperity of the global North.

What happens when we replace natural ecosystems – shaped over tens of thousands of years, with artificial, human-made systems, processes, and products? And how might we begin to repair our fractured relationship with nature and one another?

Käll frequently works on long-term projects involving in-depth research and collaboration with experts from various disciplines. He often documents processes and transitions, visualizing volume, weight, and scale. Physical carrying is a recurring element in his work – a way of sensing and understanding through the body. His works take shape as photographic series, sculptural objects, films, and occasionally performances.

His previous projects have explored topics such as food waste, packaging plastics, fast fashion, permafrost, industrial animal farming, biodiversity – and most recently, the forest as a carbon sink.

About Carbon Capture Storage

In Carbon Capture Storage, Mattias Käll presents a series of wooden cubes, each crafted from reclaimed timber. Every cube has a volume of 36 cubic decimetres – the amount of wood needed to sequester the average daily carbon footprint of one Swedish citizen. The full installation contains 365 cubes, representing a year's worth of carbon emissions absorbed and stored.

There is widespread hope that technological carbon capture and storage (CCS) will help mitigate climate change. But the process is energy-intensive and costly. Forests, however, have long carried out this task naturally. Through photosynthesis, they serve as carbon sinks that slow the pace of global warming.

Yet as we extract resources and accelerate consumption, what remains of the forest for the rest of life on Earth? The forest is no longer forest, but commodity. Rich biodiversity is cut down and replaced with monocultures – same species, same age. Simple. Efficient.

These sculptures invite visitors to pause – to sit, reflect, and engage in dialogue about desire, acceleration, carbon, resonance, and our place within creation.

THOMAS NORDSTRÖM

Om Thomas Nordström

Thomas Nordström började sina studier som ingenjör, men efter två år på KTH valde han att lämna och istället rikta in sig på konsthantverk. Nordströms väg ledde honom vidare till Konstfack, där han fördjupade sig i konst, skulptur och offentlig gestaltning. Tillsammans med Annika Oskarsson har han genomfört flera offentliga konstprojekt i både Sverige och Norge, på platser som torg, skolor, sjukhus och parker.

Ett av de mest kända verken är de tre vandrande figurerna längs E4, söder om Jönköping, som rör sig i gränslandet mellan natur och infrastruktur. Verken, som är utförda i material som rostfritt stål, sten och glas, har också ofta inkluderat trä, som i utkikstornet i Trondheim. Under 2025 kommer två nya projekt, två paviljonger, att genomföras i Sundborn och Vidingsjö, båda i furu.

Frågor kring hållbarhet är en återkommande tematik i Nordströms konst, vilket exempelvis kan ses i de två verken Herring Hearing och Waiting for something, som visades under Open Art i Örebro 2024. Politisk aktivism, tekniska konstruktioner, ljus, interaktivitet och humor är alla centrala element i Nordströms konstnärskap. Hans bakgrund inom konsthantverk och sin stora kärlek till materialet återspeglas tydligt i Nordströms arbeten.

Om Under ytan, Ark och Green and Clean

Reliefen Under ytan skapades först, som en idé driven av en lust att skapa något utan ett specifikt mål. Innehållet i verket relaterar till två större projekt som handlar om Nordströms släkt och fiskepolitik. Trä, ett klassiskt material för både konstverk och modellbygge, användes även i reliefen Ark. Det större verket Green and Clean, som skapades för utställningen Träkraft på Virserums Konsthall, kan också betraktas som en slags relief och har vissa referenser till de mindre verken.

Alla tre objekten har en plan yta som är genombruten, vilket gör att man kan passera genom portalen eller se ner i vattenkikaren och vulkanhålen. I fönstren, filtren och interfacen händer något – dynamik som står i kontrast till de statiska träkonstruktionerna. I de små relieferna finns också en spännande kontrast mellan det handgjorda hantverket och de filmer som skapats med hjälp av AI.

Trä är ett favoritmaterial för Nordström, som har ett över 50-årigt förhållande till det och gärna arbetar med det. För honom är det viktigt att det finns en logik i materialvalet i relation till både innehåll och funktion.

About Thomas Nordström

Thomas Nordström initially studied engineering, but after two years at KTH, he chose to leave and shift his focus to craft. Nordström's journey then led him to Konstfack, where he deepened his studies in art, sculpture, and public design. Together with Annika Oskarsson, he has carried out several public art projects in both Sweden and Norway, in places such as squares, schools, hospitals, and parks.

One of his most well-known works is the three walking figures along the E4 highway south of Jönköping, which move between the realms of nature and infrastructure. The works, made from materials such as stainless steel, stone, and glass, often include wood, as seen in the lookout tower in Trondheim. In 2025, two new projects, two pavilions, will be completed in Sundborn and Vidingsjö, both made of pine.

Sustainability is a recurring theme in Nordström's art, as seen in the two works *Hearing* and *Waiting for something*, which were displayed at Open Art in Örebro in 2024. Political activism, technical constructions, light, interactivity, and humor are all central elements in his artistic practice. His background in craftsmanship and Nordström's deep love for materials are also clearly reflected in his work.

About Under ytan and Greenwash

The relief *Under ytan* was created first, born from an idea and a desire to create something without a specific goal. The content of the piece relates to two larger projects about his family and fishing politics. Wood, a classic material for both art and model building, was also used in the relief *Ark*. The larger piece *Green and Clean*, created for the Träkraft exhibition at Virserums Konsthall, can also be seen as a kind of relief, with some references to the smaller works.

All three objects have a flat surface that is perforated, allowing viewers to pass through the portal or look down into the water viewer and volcanic holes. In the windows, filters, and interfaces, something happens – dynamics that contrast with the static wood constructions. In the smaller reliefs, there is also an interesting contrast between the handmade craftsmanship and the films created with the help of AI.

Wood is a favorite material for Nordström, with whom he has had a relationship spanning over 50 years, and he enjoys working with it. It's important that there is a logic to the choice of materials in relation to both the content and function.

PER B. SUNDBERG

Om Per B. Sundberg

Per B. Sundberg, född 1964, är en svensk konstnär känd för sitt nyskapande arbete inom keramik och glas. Han utbildade sig vid Capellagården på Öland och Konstfack i Stockholm, samt vid Pilchuck Glass School i Seattle och Corning Museum of Glass i New York.

Sundbergs konst kännetecknas av en experimentell och ofta humoristisk kombination av material och uttryck. Han använder sig av återanvända dekaler, loppisfynd och kitschiga porslinsfigurer som han integrerar i sina verk, vilket skapar oväntade och ibland provocerande möten mellan det oskyldiga och det subversiva.

För sitt betydelsefulla konstnärskap har Sundberg mottagit flera utmärkelser, däribland Bildkonstnärsfondens Stora stipendium 2014 och Prins Eugens medalj 2022. Augusta, Oskar och Harry Höckerts Pris Kungliga Konstademin för de fria konsterna 2024. Per B. Sundberg fortsätter att utmana och omdefiniera gränserna för keramisk och glaskonst genom sin unika blandning av tradition och innovation.

Om verket

Skulpturen Objekt skapades under en workshop arrangerad av Surprise Lab på Öland år 2024. Projektet var en del av en utställning med temat relationer, där Sundbergs verk bidrar till en bredare undersökning av samverkan, material och konstnärligt utbyte.

Trots att verket är tillverkat i trä – till skillnad från hans vanliga keramiska uttryck – bär det tydliga spår av hans konstnärliga signatur: en stark visuell närvaro, modet att blanda uttryck och en nyfikenhet på vad som uppstår i mötet mellan det oväntade och det bekanta.

Hans verk har ställts ut på prestigefyllda institutioner som Magasin III i Stockholm, Röhsska museet i Göteborg och Gustavsbergs konsthall. Han har även haft internationella utställningar i bland annat Paris och Arendal. Sundbergs konst finns representerad i samlingar vid bland annat Victoria & Albert Museum i London och Nationalmuseum i Stockholm.

About Per B. Sundberg

Per B. Sundberg (b. 1964) is a Swedish artist renowned for his boundary-pushing work in ceramics and glass. He was educated at Capellagården on Öland and at Konstfack University of Arts, Crafts and Design in Stockholm, as well as at the Pilchuck Glass School in Seattle and the Corning Museum of Glass in New York.

Sundberg's practice is characterized by a playful and experimental approach, merging high and low, the refined and the kitsch. Through the use of recycled decals, flea market finds, and porcelain figurines, he constructs striking compositions that explore tensions between innocence and subversion.

Sundberg has received numerous awards, including the Swedish Visual Arts Fund's Grand Grant (2014), the Prince Eugen Medal (2022), and the Augusta, Oskar and Harry Höckert Prize from the Royal Academy of Fine Arts (2024). Per B. Sundberg continues to challenge and redefine the boundaries of ceramic and glass art through his unique fusion of tradition and innovation.

About the sculpture Objekt

The sculpture Objekt was created during a 2024 workshop hosted by Surprise Lab on the island of Öland. Developed within the framework of an exhibition exploring the theme of relationships, the work reflects Sundberg's continued interest in material play and artistic dialogue.

Though made in wood – a departure from his usual ceramic practice – the piece retains the hallmarks of his artistic identity: bold form, vivid presence, and a fearless mix of visual references. Objekt is both a standalone sculpture and a contribution to the wider conversation about collaboration, materiality, and transformation.

His work has been exhibited at leading institutions such as Magasin III in Stockholm, the Röhsska Museum in Gothenburg, and Gustavsborgs Konsthall, as well as internationally in Paris and Arendal. His pieces are included in prominent collections such as the Victoria & Albert Museum in London and the Nationalmuseum in Stockholm.

Om Eyes as Big as Plates

Eyes as Big as Plates är en pågående utforskning av relationer mellan varelser och utmanar konventionella berättelser om hur människor förhåller sig till sin omgivning i olika kulturer och landskap. Genom en kombination av fotografi, bärbar skulptur, aktionsforskning och aktivism uppmanar den norsk-finska konstnärssduon till ett kollektivt och synkroniserat miljöansvar.

Karoline Hjorth och Riitta Ikonen har skapat offentliga konstuppdrag för vinter-OS i Pyeong-Chang, stått på TED-scenen i Boston, och deras verk har ställts ut och inkluderats i samlingar hos konstinstitutioner världen över, bland annat Barbican Centre i London, Norsk fotografimuseum och Museet för samtidskonst i Helsingfors. Deras första slutsålda bok nominerades till ”Världens bästa debutfotobok”, uppföljaren finns tillgänglig i galleriet och på konstnärernas webbplats, och den tredje boken släpps 2027.

Om Liv, Momodou, Andrea och Karin

Alla fyra porträtten förmedlar en stark koppling mellan individen och deras naturliga omgivning, vare sig det handlar om dagliga ritualer, arbetsliv eller personligt helande. De reflekterar över livshistorier som är formade av både yttre och inre landskap, med fokus på att finna lugn, förståelse och förändring genom naturen.

Liv (Norge, 2017):

Ett porträtt av Liv, en kvinna med starka kopplingar till både sin barndom i ett avlägset norskt landskap och sina personliga ritualer, som reflekterar hennes relation till naturen och hennes dagliga liv. Bilden är inspirerad av hennes tysta promenader och hennes kärlek till kaffe och blommor.

Momodou (Senegal, 2019):

Momodou, president i en by i Senegal, är en aktiv ledare för ett miljöprojekt som återplanterar träd. Hans berättelse fokuserar på hans arbete med naturen och kampen för överlevnad i en miljö som utmanas av klimatförändringar.

Andrea (Yttre Hebriderna, 2019):

Andrea, en kvinna som lämnat ett hektiskt liv för lugnet på en avlägsen ö, där hon lever som en del av det lokala samhället. Hennes porträtt speglar hennes liv som transperson och hennes kontakt med naturen, där hon finner frid i att vara sig själv.

Karin (Norge, 2019):

Karin, som bär på en historia präglad av hennes mors flykt från nazistregimen, finner ensamhet och tröst i naturen. Hennes liv har formats av både personliga trauman och en global uppväxt, vilket gör hennes koppling till naturen både komplex och helande.

About Eyes as Big as Plates

Eyes as Big as Plates is an ongoing exploration of relations across beings, challenging conventional narratives on how humans relate to their surroundings across diverse cultures and landscapes. Through a combination of photography, wearable sculpture, action research, and activism, the Norwegian-Finnish artist duo calls for a collective and synchronized environmental stewardship.

Karoline Hjorth and Riitta Ikonen have created public art commissions for the PyeongChang Winter Olympics, climbed on the TED stage in Boston, and their works have been exhibited and collected by art institutions worldwide, including the Barbican Centre in London, the Norwegian Museum of Photography, and the Museum of Contemporary Art in Helsinki. Their first sold-out book was nominated 'Best first photobook in the world', the sequel is available in the gallery and from the artists' website, and the third book will be released in 2027.

About Liv, Momodou, Andrea and Karin

All four portraits convey a strong connection between the individual and their natural surroundings, whether it involves daily rituals, work life, or personal healing. They reflect life stories shaped by both external and internal landscapes, with a focus on finding peace, understanding, and change through nature.

Liv (Norway, 2017):

A portrait of Liv, a woman with strong ties to both her childhood in a remote Norwegian landscape and her personal rituals, reflecting her relationship with nature and her daily life. The image is inspired by her quiet walks and her love for coffee and flowers.

Momodou (Senegal, 2019):

Momodou, the president of a village in Senegal, is an active leader in an environmental project focused on replanting trees. His story centers around his work with nature and the fight for survival in an environment challenged by climate change.

Andrea (Outer Hebrides, 2019):

Andrea, a woman who left a hectic life for the tranquility of a remote island, where she lives as part of the local community. Her portrait reflects her life as a transgender person and her connection with nature, where she finds peace in being herself.

Karin (Norway, 2019):

Karin, who carries a history shaped by her mother's escape from the Nazi regime, finds solitude and comfort in nature. Her life has been shaped by both personal traumas and a global upbringing, making her connection to nature both complex and healing.

LIES-MARIE HOFFMAN & SURPRISE LAB

Om Lies-Marie Hoffman

Lies-Marie Hoffman är verksam inom offentlig konst, konsthantverk, konstnärlig forskning och undervisning. Med en bakgrund som träskulptör och formgivare kretsar hennes arbete kring mötet mellan hantverkets konstruktiva processer och den rumsliga upplevelsen av konstverket.

Hon arbetar med att ta sig an, återvinna och bearbeta flera ton tunga trästockar till platsspecifika skulpturer. Med en tydlig materialförankring är hon specialiserad på att arbeta i massivt trä med redskap som motorsåg, stämjärn och hyvel.

Genom ett nätverksbaserat arbetssätt organiserar och deltar Hoffman i seminarier och symposier, samt är verksam som gästlärare och föreläsare. Hennes praktik präglas av ett starkt engagemang för idéutbyte och utveckling inom materialkultur och samtida träskulptur.

I samarbete med kollegor inom konst, kultur och utbildning undersöker hon även politiska och sociala frågor som: Vad gör konst och kultur till en kollektiv händelse? Hur kan det bli verksamt? Vad håller ett kollektiv samman? Frågor som ständigt återkommer och belyses i hennes konstnärliga process.

Om konstverket Visby

Visby är en vidareutveckling av det konstnärliga arbete som Lies-Marie Hoffman påbörjade inom temat Murar, valv och kupoler, ett pågående projekt sedan maj 2022. Verket har sin inspiration i de staplade stenformationerna som återfinns i Gotlands ruiner.

Skulpturen har tagits fram i samarbete med Surprise Laboratorium International, där Per Brandstedt och Lars Apelmo medverkat i både produktion och installation. Verket byggdes på Öland och installerades därefter på Virserums Konsthall. På ett lekfullt sätt undersöker skulpturen klassiska referenser från såväl skulpturens som arkitekturens värld – exempelvis skala, massa, tomrum, materialitet och den rumsliga interaktionen.

Verkets närvaro på Virserums Konsthall bär på en experimentell dynamik, där själva processen och görandet står i centrum. Det är en arbetsmetod där reflektioner, reaktioner och samtal får växa fram som en naturlig del av upplevelsen.

About Lies-Marie Hoffman

Lies-Marie Hoffman is active in the fields of public art, craft, artistic research, and education. With a background as a wood sculptor and designer, her practice focuses on the intersection between the constructive aspects of craftsmanship and the spatial experience of the artwork.

Her work involves processing, reclaiming, and transforming several-ton timber logs into site-specific pieces. Specializing in solid wood sculpture, she uses tools such as chainsaw, chisel, and plane to shape her material with precision and intent.

Through a network-based approach, Hoffman organizes and participates in seminars and symposia, and regularly contributes as a guest lecturer and speaker. Central to her practice is a deep engagement with the exchange of ideas and the ongoing development of material culture and contemporary sculptural woodwork.

In collaboration with colleagues across the fields of art, culture, and education, her work also explores political and social questions such as: What makes art and culture a collective experience? How can it become effective? What holds a collective together? These are questions that remain vital to her ongoing inquiry.

About Visby

Visby is a sculptural work that continues the exploration initiated under the theme Walls, Vaults and Domes, a project that has been ongoing since May 2022. The piece draws inspiration from the stacked stone formations found among the historical ruins of Gotland. This work was created in collaboration with Surprise Laboratorium International, particularly with Per Brandstedt and Lars Apelmo. The sculpture was constructed on Öland and later installed at Virserums Konsthall.

The piece playfully engages with classical references from both sculpture and architecture – exploring concepts such as scale, mass, void, materiality, and spatial interaction. Its presence at Virserum Art Hall introduces an experimental dynamic, emphasizing the process of making and inviting ongoing reflection and response.

JORDANA LOEB

Om Jordana Loeb

Jordana Loeb (född 1987) är en amerikansk konstnär baserad i Stockholm sedan 2013. Med en bakgrund inom både fri konst och grafik har hon under årens lopp utvecklat en praktik där materialets och formens betydelse ofta flätas samman med ljud och den kroppsliga upplevelsen av att skapa. Hon har en Master of Fine Arts (MFA) i fri konst från Konstfack, Stockholm (2024) och en Bachelor of Fine Arts (BFA) i grafik från Syracuse University, New York (2009).

Jordana Loeb's konstnärliga praktik utmanar traditionella sätt att förstå och interagera med material. Genom att kombinera hantverksbaserade metoder med tekniska och audiovisuella element skapar hon verk som engagerar både syn- och hörselintryck. Hennes arbete undersöker teman som kroppens relation till material, minnen bevarade i fysiska objekt och hur ljud kan existera som en påtaglig närvaro i rummet.

Utöver sitt individuella konstnärliga arbete samarbetar Loeb med kompositören Anders af Klintberg i det nyskapande projektet Wooden Feedback. Detta audio-skulpturala performanceverk sammanför skulpturala objekt med ljudlandskap och undersöker hur material och ljud kan samverka och påverka varandra.

Force Field – Chatter & Apple Pillars: echo

Jordana Loeb's två skulpturala verk, Force Field – Chatter (2024) och Apple Pillars: echo (2024), bär spår av en fysisk och meditativ process. Verken har tagit form genom upprepning – genom att karva, avlägsna, och i själva subtraktionen upptäcka formens mening och ursprung. Loeb närmar sig materialet både som lyssnare och som skapare. Hon reflekterar över hur minne och materia binds samman.

I Force Field – Chatter hänger stora, handkarvade träpaneler fritt i rummet. De svarar, lyssnar och vibrerar – och modulerar varandras rena sinustoner – ett slags akustisk dialog mellan kropp, rum och material. De industriella plywoodskivorna bildar en struktur inspirerad av träarkitektur: stavkyrkor, 1500-tals polska träsyngogor och Manhattans skyskrapor som sträcker sig upp mot himlen.

I Apple Pillars: echo har äppelträstockar karvats, sågats upp och fogats samman med stål. De står som bärande, lyssnande och ekande pelare – en förlängning av naturens logik i skulptural form. Under arbetet började konstnären ifrågasätta trämateriallets ursprung, vilket avslöjade en särskild historia: träden planterades i mitten av 1800-talet, ett för varje barn som föddes i familjen – tretton barn, tretton träd – en levande familjekrönika.

About Jordana Loeb

Jordana Loeb (born 1987) is an American artist based in Stockholm since 2013. With a background in both fine art and printmaking, she has over the years developed a practice where the significance of material and form often intertwines with sound and the physical experience of making. She holds a Master of Fine Arts (MFA) in Fine Art from Konstfack, Stockholm (2024), and a Bachelor of Fine Arts (BFA) in Printmaking from Syracuse University, New York (2009).

Jordana Loeb's artistic practice challenges traditional ways of understanding and interacting with materials. By combining craft-based methods with technical and audiovisual elements, she creates works that engage both visual and auditory perception. Her work explores themes such as the body's relationship to material, memory preserved in physical objects, and how sound can exist as a tangible presence in space.

In addition to her individual artistic practice, Loeb collaborates with composer Anders af Klintberg in the innovative project Wooden Feedback. This audio-sculptural performance merges sculptural objects with soundscapes, investigating how material and auditory elements can interact and influence one another.

Force Field - Chatter & Apple Pillars: echo

Jordana Loeb's two sculptural works carry traces of a physical and meditative process. The works have taken shape through repetition – through carving, removal, and in that very act of subtraction, discovering the meaning and origin of form. Loeb approaches the material as both listener and creator. She reflects on how memory and matter are bound together in the structure of wood – how landscape and architecture contain what has been, but also whisper of what still lives.

In Force Field – Chatter, large, hand-carved wooden panels hang freely in the space. They respond, listen, and vibrate – modulating each other's pure sine tones in the room – a kind of acoustic dialogue between body, space, and material. The industrial plywood sheets form a structure inspired by wooden architecture: stave churches, 16th-century Polish wooden synagogues, and Manhattan stretching upwards to the heavens.

In Apple Pillars: echo, applewood logs have been carved, sliced, and assembled with steel. They stand as supporting, listening, echoing pillars – an extension of nature's logic in sculptural form. From the carving process, the artist began to question its origin, revealing a unique story: the trees were planted in the mid-1800s, one for each child born into the family – thirteen children, thirteen trees – a living family chronicle.

KRISTINA LINDBERG

Om Kristina Lindberg

Kristina Lindbergs konstnärskap utgår ofta från samtidens ekologiska och socioekonomiska frågor, med ett förhållningssätt som bottnar i naturvetenskapliga perspektiv. Genom skulptur i material som trä, sten och stål utforskar hon vad form och materia är – hur de uppstår, förändras och samverkar.

Det långsamma, ofta tidskrävande arbetet med verken kan liknas vid iscensättningar av geologiska eller biologiska processer. På så vis skapas möjligheter att undersöka komplexa relationer mellan livsformer, kulturer och materiella strukturer.

“I takt med att jag arbetat med skulptur som uttrycksform har jag börjat se dess egenskaper genom olika vetenskapliga filter. Ett konceptuellt angreppssätt – där yta, form, kropp, tyngd och volym betraktas som variabler – gör det möjligt att spegla även större kroppars omvandlingar.

Samhällskroppen, med sina urbana och rurala traditioner, lyder ofta under samma fysikaliska lagar som skogen, sjön eller berget. Utmaningen i mitt konstnärskap är att hitta nya sätt att se och erfara dessa långsamma, ofta osynliga processer – hur de format såväl politiska som ’naturliga’ landskap.”

Om Theseus as a table

I utställningen Träkraft visas verket Theseus as a table – en skulptur som även fungerat som samlingspunkt för en serie performativa middagar där konstnären bjudit in deltagare att ta del av verket genom måltid och samtal.

Under dessa interaktiva middagar har betraktare delat bord med både konstnären och hennes skulpturer. Inuti de mindre träskulpturerna har gul ostronskivling odlats, i sågspån från skulpturens egen tillverkningsprocess. Svamparna har sedan serverats som soppa – ett kretslopp där skulptur förvandlas till svamp, och svamp till betraktare.

I samtal med konstnären utforskade deltagarna kroppars transformationer och gränser. Vad innebär egentligen den spekulativa gränsen mellan ”levande” och ”döda” material? Hur påverkas en skulpturs symboliska funktion när den förändras över tid? Och kan idéer imitera parasitens livscykel, där människan fungerar som värdorganism?

About Kristina Lindberg

Kristina Lindberg's artistic practice often engages with contemporary ecological and socio-economic questions through a lens grounded in scientific inquiry. Working primarily with sculpture in materials such as wood, stone, and steel, she systematically examines the nature of materiality and form – how they emerge, evolve, and interact.

The often time-intensive processes behind her works resemble enactments of geological or biological transformations. Through this, Lindberg opens up spaces for exploring the complex interconnections between life forms, cultural systems, and material structures.

“As I've worked extensively with sculpture as a form of expression, I've come to view its properties through various scientific filters. A conceptual approach to surface, form, body, weight and volume allows for reflections on how processes in sculpture may mirror the transformations of larger bodies.

The social body, shaped by both urban and rural traditions, is often governed by the same physical laws as forests, lakes, or mountains. The challenge in my practice lies in finding new ways to perceive and experience these slow, often invisible processes – how they have shaped both political and 'natural' landscapes.”

About Theseus as a table

Exhibited as part of Tråkraft, Theseus as a table is a sculptural work that has also functioned as a focal point for a series of interactive performances in the form of shared dinners with the artist.

In these events, participants were invited to join the artist and her sculptures at the dinner table. Yellow oyster mushrooms were cultivated inside smaller wooden sculptures, using sawdust from the sculpture's own making process. These mushrooms were later served as soup – sculpture becomes mushroom becomes viewer.

Through conversation, participants explored themes of bodily transformation and mutation. What does the speculative boundary between “dead” and “living” materials really entail? How do symbolic functions ascribed to sculpture shift when the object changes in form, color, and substance over time? And in what ways might thoughts or ideas mimic the lifecycle of a parasite, using the human as a host?

ULF MEJERGREN &
TRAVIS CHILD

Om Ulf Mejergren

Ulf Mejergren är konstnär och arkitekt baserad i Stockholm, vars praktik rör sig i gränslandet mellan konst, arkitektur och natur. Med en bakgrund inom arkitektur förenar han strukturell noggrannhet med ett konstnärligt, ofta experimentellt uttryck.

Hans verk präglas av konceptuell nyfikenhet där varje projekt ses som en möjlighet att omforma det bekanta – ungefär som en kock som förvandlar enkla råvaror till något oväntat och nyskapande.

Ett återkommande fokus i Mejergrens arbete är land art där han undersöker samspelet mellan människa och natur, samt den ständiga dragkampen mellan det kontrollerade och det vilda. Hans konst väcker frågor om hur vi formar våra omgivningar – och hur de i sin tur formar oss – i en pågående dialog mellan det byggda och det organiska, mellan struktur och spontanitet.

Om Travis Child

Travis Child föddes i Australien och flyttade som femåring till landsbygden i Nya Zeeland. Under uppväxten flyttade familjen ofta, vilket skapade en känsla av rotlöshet och ett ständigt behov av anpassning. Naturen blev tidigt en plats för stillhet och inspiration, där han tillbringade mycket tid med att iakta och utforska. Vid 14 års ålder snidade han sin första träklubba – ett verk som skulle ligga i dvala i 26 år. När familjen kort därefter återvände till Australien signerade hans vänner klubban som ett avsked – ett starkt minne som knöt samman trä, vänskap och separation.

Efter universitetsstudier i biologi arbetade han med naturvårdsprojekt i Zambia och Bangladesh. Så småningom flyttade han till Sverige med sin fru och blev trädgårdsmästare.

Förra året, 26 år efter sin första klubba, inledde han ett samarbete med Ulf Mejergren kring två land art-verk – ett återfinnande av glädjen i att arbeta med trä för dess egen skull. Timber Twist är deras tredje gemensamma verk, och utforskar idén om livet som en spiral utan tydlig riktning, men som kretsar kring en osynlig, magnetisk kärna.

Om verket Timber Twist

Inspirationen till Timber Twist kommer från Säckspinnaren – en fjärilsart vars larver bygger skyddande säckar av pinnar, mossor och grus sammanvävda med silke. Dessa säckar smälter in i omgivningen och fungerar som skydd, både i larvstadiet och när larven förpuppas. Endast hanen utvecklar vingar, medan honan förblir vinglös och lever hela sitt liv inuti säcken, där hon också lägger sina ägg innan hon dör.

Trots sin skicklighet som byggare lever Säckspinnaren ett mycket begränsat liv – en kontrast som väcker reflektioner kring människans eget behov av skydd, struktur och identitet. Ur denna observation växte idén om att skapa något i människoskala – ett verk som hedrar dessa små arkitekter, men också utmanar deras formspråk. För att göra det krävdes en kombination av form, struktur och ett slags ”osynlighet” – som silket i larvens säck.

Projektet inspirerades därför av traditionell timmerbyggnadsteknik, där dymlingar används för att foga samman timmer med träpluggar. Timber Twist är en nytolkning av timmerstugan – byggd utifrån en triangulär grundform där varje lager roteras. Resultatet är en spiralformad, vriden struktur som även en Säckspinnare skulle kunna beundra.

About Ulf Mejergren

Ulf Mejergren is an artist and architect based in Stockholm, whose work operates at the intersection of art, architecture, and nature. With a background in architecture, he combines structural precision with an artistic, often experimental expression.

His work is characterized by conceptual curiosity, where each project is seen as an opportunity to transform the familiar – much like a chef turning simple ingredients into something unexpected and innovative.

A recurring focus in Mejergren's practice is land art, where he explores the interplay between humans and nature, as well as the ongoing tug-of-war between the controlled and the wild. His art raises questions about how we shape our surroundings – and how they, in turn, shape us – in a continuous dialogue between the built and the organic, between structure and spontaneity.

About Travis Child

Travis Child was born in Australia and moved to rural New Zealand when he was five. Growing up, his family moved frequently, creating a sense of rootlessness and an ongoing need for adaptation. Nature became a place of calm and inspiration, where he spent much of his time observing and exploring.

At the age of 14, he carved his first simple wooden club – a project that would lie dormant for 26 years. When his family returned to Australia shortly thereafter, his friends signed the club as a farewell gift, leaving a lasting impression and creating a deep connection between wood, friendship, and loss. After studying biology at university, he worked on conservation projects in Zambia and Bangladesh. Eventually, he moved to Sweden with his wife and became a gardener.

Last year, 26 years after the club, he partnered with Ulf Mejergren to create two land art pieces, rekindling the joy of working with wood for its own sake. Timber Twist is their third collaborative work, exploring the idea of life as a spiral without a clear destination, always revolving around an invisible, magnetic core.

About Timber Twist

The inspiration for Timber Twist comes from the Sackworm moth – an insect whose larvae build protective sacs from natural materials like twigs, moss, and gravel, weaving them together with silk into camouflaged shelters. These sacs blend seamlessly into their habitat, providing protection during the larval and pupal stages. Only the male develops wings, while the female remains wingless, spending her entire life within the sac, laying eggs before she dies.

Despite their impressive construction skills, these moths lead very limited lives – a contrast that prompts reflection on our own lives and protective shells. This observation led to the idea of creating something on human scale – a piece that both honors these tiny architects and challenges their designs. To achieve this, the focus was on form, structure, and creating something “invisible,” akin to the silk of the larva’s sac.

Thus, the project drew inspiration from traditional timber construction techniques, where dowels are used to join logs with wooden plugs. Timber Twist is a reinterpretation of the traditional log cabin, built from a triangular base form, with each layer twisted to create a striking and contorted structure that even a Sackworm moth could admire.

Jonssons
Entreprenad AB

TÄNK OM TRÄ

Om Tänk Om Trä

Tänk Om Trä är en arbetsgrupp som bildades av fem studenter från Chalmers tekniska högskola: Hanna Bergqvist, Helge Berntsson, Benjamin Björksell, Daga Karlsson och Oskar Nettet Mattsson. Gruppen växte fram genom utbildningen Arkitektur och teknik, ett tvärvetenskapligt program som kombinerar arkitektonisk gestaltning med byggnadsfysik och konstruktionsteknik.

Sedan sin start har Tänk Om Trä utvecklats till en fristående plattform för kunskapsutbyte och projektbaserade samarbeten. Gruppen fokuserar på träbyggande, hållbar design och innovativ materialanvändning, där de utforskar träets potential i olika typer av bygg- och designprojekt. Tänk Om Trä har genomfört flera uppmärksammade projekt, inklusive utställningar och prototyper, och har aktivt bidragit till att utmana traditionella byggmetoder.

De medlemmar som en gång var en del av Tänk Om Trä har idag gått vidare för att verka inom en rad olika områden som arkitektur, samhällsbyggnad och konstruktionsteknik, där de fortsätter att främja hållbarhet och innovation i sina respektive karriärer. Genom sitt arbete bidrar de till att omdefiniera trä som byggmaterial och skapa en mer hållbar framtid inom byggsektorn.

Om Paviljongen

Paviljongen byggdes ursprungligen som entréstruktur till Trä & Teknik-mässan 2024. Den tillhörande möbeln, som designades för att fungera som scen under mässan, är även avsedd att kunna leva vidare som sittmöbel.

Paviljongen är ett tydligt exempel på ett byggprojekt som helt baseras på spillmaterial. Virket kommer från Derome, som sponsrade projektet med defekta avkapsbitar av gran från sin lokala förädlingsprocess – material som annars skulle ha använts som biobränsle eller sålts på alternativa marknader. Både paviljongen och möbeln är tillverkade av detta spillvirke, och det kubb-golv som utgör sittytan är byggt av rester från tillverkningen av paviljongen.

Formgivningen baseras på ett parametriskt script som anpassar konstruktionen efter de specifika måtten på bågarna och de tillgängliga elementens dimensioner. Denna metod gör det möjligt att ta hänsyn till materialets variationer och skapa en flexibel och anpassningsbar design.

Tillverkningen har genomförts i en verkstad med enbart enkla såg- och bormaskiner. Istället för att förlita sig på plana ytor och räta hörn – har konstruktionen byggts utifrån relativa referenslinjer definierade i arbetet. Projektet belyser hur även defekt virke kan användas för att skapa byggbara strukturer, utan behov av avancerad utrustning.

About Tänk Om Trä

Tänk Om Trä is a workgroup formed by five students from Chalmers University of Technology: Hanna Bergqvist, Helge Berntsson, Benjamin Björksell, Daga Karlsson, and Oskar Nettet Mattsson. The group emerged through the Architecture and Technology program, an interdisciplinary course combining architectural design with building physics and construction technology.

Since its inception, Tänk Om Trä has evolved into an independent platform for knowledge exchange and project-based collaborations. The group focuses on timber construction, sustainable design, and innovative material use, exploring the potential of wood in various building and design projects. Tänk Om Trä has carried out several noteworthy projects, including exhibitions and prototypes, actively contributing to challenging traditional building methods.

The members who were once part of Tänk Om Trä have since moved on to work in a range of fields such as architecture, urban development, and construction technology, where they continue to promote sustainability and innovation in their respective careers. Through their work, they are helping redefine wood as a building material and contribute to creating a more sustainable future in the construction sector.

About the Pavilion

The pavilion was originally built as the entrance structure for the Wood & Technology Fair 2024. The accompanying piece of furniture, designed to function as a stage during the event, is also intended to serve as seating afterward. The pavilion is a clear example of a construction project entirely based on waste material. The timber used was sourced from Derome, who sponsored the project with defective spruce offcuts from their local processing facility material that would otherwise have been used as biofuel or sold on alternative markets. Both the pavilion and the furniture are made from this salvaged wood, and the block floor that forms the seating area is constructed from remnants from the pavilion.

The design is based on a parametric script that adjusts the construction to the specific dimensions of the arches and the sizes of the available elements. This approach allows for consideration of the material's variations and creates a flexible and adaptable design. The manufacturing process took place in a workshop equipped with only basic saws and drills. Rather than relying on flat surfaces and right angles the construction was built using relative reference lines defined within the process. The project highlights how even defective timber can be used to create buildable structures without the need for advanced equipment.

ANNIKA OSKARSSON

Om Annika Oskarsson

För Annika Oskarsson är mötet med publiken i det offentliga rummet centralt. Hon arbetar med konst som alla kan ta del av, oavsett bakgrund eller sammanhang. I sin praktik utforskar hon olika aspekter av livet och ställer frågor kring våra mänskliga behov och drivkrafter.

Hennes nyfikenhet riktas ofta mot hur människor relaterar till varandra, och i arbetet med specifika platser går hon på djupet i geografiska, historiska och kulturella lager. Återkommande teman i Oskarssons konstnärskap är samspelet mellan kultur och natur, tekniska och medicinska framsteg, samt idéer kring resande och förflyttning – både fysiskt och mentalt. Hon reflekterar över cirkulation, hushållning med resurser och hur vi formar våra gemensamma miljöer. Verken är i huvudsak skulpturala, och materialvalen varierar beroende på uttryck och platsens kontext. I hennes konstnärliga process samspelar verken ofta med arkitekturen och omgivningen.

Om verket Isberget

I verket Isberget bygger Annika Oskarsson ett skört berg – en poetisk och konkret påminnelse om människans exploatering av naturens resurser. Skulpturen är formad som ett isberg och uppbyggd av grenar där de tunna delarna pekar nedåt, vilket förstärker intrycket av bräcklighet.

Isbergets topp är ett idiomatiskt uttryck för det som är dolt under ytan, och i verkligheten är det just det osynliga som utgör den största faran: endast tio procent av ett isberg syns ovanför vattenytan, resten ligger dolt. Verket lyfter träets inneboende berättelse – varje gren, varje skiva, bär spår av sin tillväxt. Oskarsson refererar till dendrokronologi, där årsringar avslöjar variationer i klimat över tid. Hon nämner bland annat det träd på Naturhistoriska riksmuseet som började växa före vår tideräkning.

Isberget är tillverkat av spillmaterial från skogen, sågade i skivor så att årsringarna blir synliga. Skulpturen kan tolkas som en hyllning till naturens långsamma processer och som en kritik mot det industriella utbytet av mångfald mot effektivitet. Referenser till Hokusais 36 vyer av Mount Fuji och det ikoniska Mont Blanc från Toblerone-förpackningen vävs in i formens berättelse och symbolik.

About Annika Oskarsson

For Annika Oskarsson, engaging with the public in shared spaces is fundamental. Her artistic practice is rooted in accessibility – art that anyone can encounter and connect with, regardless of context. She explores various facets of life and raises questions about human needs, motivations, and how we relate to one another.

Her curiosity is often directed toward interpersonal dynamics, and when working with specific places or institutions, she delves into their geography, history, and cultural contexts. Recurring themes in her work include the interplay between culture and nature, advances in technology and medicine, as well as notions of movement – both physical and mental.

Oskarsson reflects on circulation, resource management, and how we shape our environments. Her works are primarily sculptural, and material choices are guided by the message and setting of each project. Architecture and sculpture are often in dialogue, forming site-responsive installations.

About The Iceberg

In *The Iceberg*, Annika Oskarsson constructs a fragile mountain – a poetic and tactile reminder of humanity’s exploitative relationship with nature. The sculpture takes the form of an iceberg, built from branches with their thinnest parts pointing downward, emphasizing its delicate, unstable character.

The iceberg is a potent metaphor: only ten percent of its mass is visible above water, while the vast majority remains hidden below. The phrase “tip of the iceberg” has come to symbolize unseen depths and underlying truths – much like the environmental costs often concealed in modern production and consumption.

Wood, the material used in the sculpture, carries its own story of time and growth – each tree a living archive. Oskarsson refers to dendrochronology, the scientific method of dating trees by their growth rings. One such example exists at the Swedish Museum of Natural History: a cross-section of a tree that began growing before the birth of Christ.

The Iceberg is made from forest offcuts, sliced to reveal their growth rings. The work may be seen as a tribute to natural cycles and a critique of industrial practices that trade biodiversity for efficiency. Visual references to Hokusai’s *36 Views of Mount Fuji* or the Mont Blanc silhouette found on Toblerone packaging subtly anchor the piece in cultural iconography.

MATTIAS BÄCKLIN

Om Mattias Bäcklin

Mattias Bäcklins konstnärskap kretsar kring tillstånd av rörelse – mellan liv och död, tillblivelse och förfall. Genom att förena element från naturvetenskap, mytologi och urban samtidskultur skapar han verk som rör sig i gränslandet mellan det organiska och det konstruerade, det dokumentära och det fabulerade. Trä är ett centralt material i Bäcklins bildvärld, där inspiration hämtas från såväl traditionellt svenskt träsnideri – som Döderhultaren – likaså den japanska kintsugi-konsten, där det lagade får en förhöjd skönhet.

Med erfarenhet som både ornitolog och professionell breakdansare rör sig Bäcklin obehindrat mellan olika domäner av kunskap och erfarenhet – något som ger hans konst en särskild dubbelblick. Han bygger upp en egen mytologi där samtid, förhistoria och framtid vävs samman till berättelser med både poetisk och materiell laddning. Konstverken fungerar som en sorts tidsmaskiner och minnesmärken över mänskligheten – betraktaren förflyttas till en framtid utan människor, där vår samtid kan ses med nya ögon och med en viss ödmjukhet inför vad vi ändå lyckats åstadkomma.

Det handlar om att synliggöra det osynliga, att gestalta samband mellan människa och natur, mellan teknik och andlighet, på ett sätt som rör sig bortom det uttalat politiska men ändå bär på en laddad kritik.

Om verket Årsringar med viss distortion

I centrum av verket står en möbelgrupp där rokokostolen, barnstolen och moraklockan bär tydliga spår av omarbetning – sågsnitt, slipmärken, brutna linjer. Möblerna rör sig mellan upp- och nedått – var och en del av en flockrörelse som både ifrågasätter och bär vidare det givna arvet. De är till hälften upplösta, och i detta tillstånd möter de omgivande objekt: en dammsugare, ett fuskbygge, ett trassel av sladdar. Även dessa skulpturer är delvis framsnidade ur massivt trä, hämtat ur naturen.

Verket låter naturen och människan mötas halvvägs – i träet, i tiden. Spånet som täcker golvet blir en fysisk nollpunkt, en rest som samtidigt förbinder allt. Dammsugaren, ställd som ett stilla monument, antyder en önskan att städa bort men också att bevara.

Skulpturen Fuskbygge våtrum och sladdtrassel är tillverkad i ek – ett träslag som historiskt varit reserverat för kronans flottor. Här får eken en ny roll, en annan riktning. Verket rör sig mellan historiska tidsperspektiv: från planterandet av ett träd med visionen om makt, till konsekvenserna av snabba beslut i en skör samtid. I kontrast står Soppåsen – fräst i lind, lätt och nästan genomskinlig. Den blir en påminnelse om människans relativa betydelselöshet i det större kretsloppet. Verket pekar på naturens förmåga att läka – och på vår benägenhet att överskatta vår egen närvaro.

About Mattias Bäcklin

Mattias Bäcklin's artistic practice centers around states of transition – between life and death, creation and decay. By merging elements from natural science, mythology, and urban contemporary culture, he creates works that inhabit the borderlands between the organic and the constructed, the documentary and the imaginary. Wood is a central material in Bäcklin's visual world, drawing inspiration from traditional Swedish woodcarving – such as the work of Döderhultaren – and the Japanese art of kintsugi, where repaired objects are elevated through visible mending.

With a background as both an ornithologist and a professional breakdancer, Bäcklin moves fluidly across different realms of knowledge and experience – a dual perspective that shapes his artistic expression. He constructs a personal mythology in which present, prehistory, and future intertwine into narratives charged with both poetic and material intensity. His artworks function as time machines and monuments to humanity – transporting the viewer to a future without people, where our current age can be seen from a new perspective, evoking a sense of humility for what we have managed to achieve. His work seeks to make the invisible visible, exploring the connections between humans and nature, between technology and spirituality – in a way that avoids overt political messaging, yet carries a powerful undercurrent of critique.

About the work **Distorted Growth Rings**

At the heart of this piece is a group of furniture where a Rococo chair, a child's chair, and a Mora clock bear visible traces of reworking – saw cuts, sanding marks, broken lines. These objects move between resistance and harmony – each one part of a flock-like movement that simultaneously questions and carries forward a given heritage. They are half-dissolved, and in this fragile state they encounter surrounding elements: a vacuum cleaner, a botched construction, a tangle of cables. These sculptures, too, are partly carved from solid wood sourced from nature.

The work allows nature and humanity to meet halfway – in the material, in time. The wood shavings that cover the floor act as a physical zero point, a remnant that simultaneously connects everything. The vacuum cleaner, standing like a quiet monument, suggests both a desire to erase and to preserve. The sculpture *Botched Wet Room* and *Cable Tangle* is made of oak – a wood historically reserved for the fleets of the Swedish crown. Here, the oak takes on a new role, a different trajectory.

In contrast stands *The Trash Bag* – milled in linden wood, light and almost translucent. It becomes a reminder of the human being's relative insignificance within the greater cycle. The work points to nature's ability to heal – and to our tendency to overestimate our own presence.

ERIK THULÉN

Om Erik Thulén

Erik Thulén är en svensk konstnär bosatt i Örsundsbro, strax utanför Enköping. Han kombinerar sitt eget konstnärliga arbete i ateljé och verkstad med undervisning i fri konst med inriktning på metall vid Kungl. Konsthögskolan i Stockholm. Med en bakgrund inom trä- och metallhantverk från Stenebyskolan i Dals Långed och vidare studier vid Konstfack i Stockholm, förenar Thulén traditionella tekniker med samtida uttryck.

Thuléns konstnärskap rör sig mellan det profana och det heliga, mellan vardag och ritual. Han utforskar gränslandet mellan verklighet och fiktion genom teman som lajv, rollspel och religiösa referenser. Hans verk skapar en friktion mellan föremålens ursprungliga funktion och deras symboliska laddning, där oväntade krockar mellan olika tidslager får verken att darra till – som om något gömt vill träda fram.

I sitt konstnärskap använder Thulén material som metall, trä, textil och läder i skulpturer, dräkter och performance. Han är intresserad av hur värde på hantverksskicklighet förändras beroende på kontext och rum, genom förskjutningar av perspektiv och sammanhang. Hans arbete undersöker förhållandet mellan fantasi och verklighet, och hur materiella objekt kan bära på berättelser och minnen.

Om verket Lakanet

I sina träskulpturer låter Erik Thulén mötet mellan träets robusta materialitet och textila former skapa en bro mellan det profana och det heliga. Skulpturerna hämtar inspiration från religiösa objekt, men utgår ofta från vardagliga föremål och situationer.

Lakanet är ett långsiktigt verk som vuxit fram ur en vardagsobservation: ett lakan som hänger på tork, rört av vinden, laddat med symbolik. Ur denna bild föddes en dröm om en orm i sommargräset, en vision som formats och omformats inför varje ny utställning. Verket har utvecklats till en fysisk gestaltning där tjära numera rinner längs materialet – en ny sensorisk dimension som tillför tyngd, doft och förgänglighet.

About Erik Thulén

Erik Thulén is a Swedish artist based in Örsundsbro, just outside Enköping. He divides his time between his own artistic practice in his studio and workshop, and teaching fine art with a focus on metal at the Royal Institute of Art in Stockholm. With a background in wood and metal craftsmanship from Steneby School in Dals Långed, followed by further studies at Konstfack in Stockholm, Thulén combines traditional techniques with contemporary modes of expression.

His artistic practice moves fluidly between the sacred and the profane, the everyday and the ceremonial. He explores the borderlands between reality and fiction through themes such as live-action roleplay, folklore, and religious iconography. His works often emerge from a friction between an object's original function and its symbolic resonance, where unexpected collisions between temporal layers cause the pieces to vibrate - almost as if something hidden is trying to surface.

Working with materials such as metal, wood, textile, and leather, Thulén creates sculptures, costumes, and performances. He is interested in how the values of craftsmanship shift depending on context and space, and how perspective and meaning are altered through such shifts. His work investigates the intersection of fantasy and reality, and how material objects can carry stories and embodied knowledge.

About Lakanet (The Bedsheet)

In Thulén's wood sculptures, the encounter between solid timber and textile forms creates a bridge between the sacred and the everyday. While his sculptures echo traditional religious artifacts, they frequently originate in familiar, domestic imagery.

Lakanet emerged from a simple observation: a bedsheet hanging in the wind. This moment transformed into a dream—of a snake gliding through summer grass beneath drying laundry – a vision that has continued to evolve across years and exhibitions. Today, the sculpture is marked by the presence of tar, which flows across the surface and adds a new layer of materiality, scent, and symbolic weight.

MALIN ZIMM

Om Malin Zimm

Malin Zimm är en svensk arkitekt, skribent och curator med en bakgrund som doktor i arkitektur från Kungliga Tekniska Högskolan (KTH) i Stockholm. Med en passion för att förstå och kommunicera arkitekturens roll i samhället har hon under flera år varit en framstående röst inom svensk arkitekturkritik och teori.

Malin Zimm är en central gestalt inom svensk arkitekturkritik och teori. Genom sitt mångfacetterade arbete bidrar hon till att bredda och fördjupa samtalet om arkitekturens plats i samhället, och hur vi kan skapa miljöer som både speglar och formar våra liv. Malin Zimm är doktor i arkitektur, utbildad vid KTH i Stockholm, där hon undervisar i arkitekturteori och historia. Hon är verksam som föreläsare, skribent, curator och kritiker inom kultur och gestaltad miljö.

Zimm är svensk redaktör för den nystartade arkitekturtidskriften *Nordisk Revy for Arkitektur*. Hon var chefredaktör för tidskriften *Arkitektur* mellan 2019 och 2022, och har tidigare varit forskningschef och omvärldsanalytiker på White Arkitekter samt sakkunnig i arkitektur på ArkDes. Sedan 2015 driver hon tillsammans med Mattias Bäcklin det mobila konst- och arkitekturgalleriet Zimm Hall.

Om verket *Bark Cortex*

Tallen har en särskild hudkostym – isolerande, tjock och porös i sina äldsta delar, mjuk och fjunig i ungdomen och i kronan. Barken (*cortex*) är en kroppsdel som människor delar med träd. Hos människan omsluts storhjärnan av en halv centimeter hjärnbark: en stor yta av nervcellskroppar som veckats för att rymma minne, tänkande, språk och uppmärksamhet.

De mest banala föremål och förpackningar från vardagen överförs från minnets vindlingar och vrår till barkens slingor och skikt. Minnen och idéer samlas och överlagras i hjärnans *cortex*. Bark bildas och ömsas ständigt i skogens kretslopp. Vardagstingen som förbrukas lämnar skal som saknar barkens återbildande förmåga – men de visar sig vara fullt nedbrytbara i minnet.

About Malin Zimm

Malin Zimm is a Swedish architect, writer, and curator with a PhD in Architecture from the Royal Institute of Technology (KTH) in Stockholm. With a deep commitment to understanding and communicating architecture's role in society, she has for many years been a prominent voice in Swedish architectural theory and criticism.

A central figure in contemporary architectural discourse, Zimm's multifaceted work expands and deepens the conversation about architecture's place in shaping our environments—how built spaces both reflect and influence the way we live. She teaches architectural theory and history at KTH and is active as a lecturer, critic, and curator in the fields of culture and the designed environment.

Zimm is currently the Swedish editor for the newly launched *Nordisk Revy for Arkitektur*, a Nordic journal for critical writing on architecture. Her earlier roles include Head of Research and Foresight at White Arkitekter and architecture advisor at ArkDes, Sweden's national centre for architecture and design. Since 2015, she has also co-run the mobile gallery Zimm Hall together with artist Mattias Bäcklin. The gallery operates as a nomadic platform for interdisciplinary projects at the intersection of architecture, art, and society.

About the work *Bark Cortex*

The pine tree has a special skin costume—insulating, thick and porous in its oldest parts, soft and downy in its youth and in the crown. The bark (cortex) is a body part that humans share with trees. In humans, the cerebrum is encased by half a centimeter of cerebral cortex: a large surface of nerve cell bodies, folded to accommodate memory, thinking, language, and attention.

The most banal objects and packages from daily life are transferred from the twists and corners of memory to the loops and layers of the cortex. Memories and ideas gather and become layered in the brain's cortex. Bark is constantly formed and shed in the forest's cycle. Everyday items that are consumed leave shells that lack the regenerative ability of bark – but they turn out to be fully biodegradable in memory.

ANDERS JOHANSSON & BODAFORS FURNITURE

Om Anders Johansson och Bodafors Furniture

Anders Johansson är en svensk arkitekt och formgivare som sedan flera år tillbaka har utforskat träets möjligheter genom hela produktionskedjan – från skog till byggnad. Med en bakgrund inom arkitektur och stadsutveckling, samt en tidigare roll som chef för Arkitekturskolan på KTH, har han utvecklat en djup förståelse för materialets inneboende egenskaper och dess relation till rumsliga upplevelser.

Tillsammans med finsnickaren Ruben Albertsson grundade Johansson Bodafors Furniture. Företaget är resultatet av en gemensam vision att skapa möbler som inte bara är funktionella utan också bär på en historia. En central del i deras arbete är Ateljé Södersvik.

Johanssons och Albertssons möbler kännetecknas av en minimalistisk estetik där enkelhet skapar karaktär. Varje möbel är uppbyggd av en enda dimension av virke, har raka sågsnitt och är sammanfogade med skruv utan lim. Denna enkelhet riktar fokus mot hur möblerna blir en del av rummets arkitektoniska kvaliteter, hur de samspelar med människorna och inbjuder till användande och aktivitet.

Genom sitt arbete med Bodafors Furniture och Ateljé Södersvik strävar Johansson efter att skapa en djupare förståelse för träets potential och dess betydelse i både det byggda och det levda rummet.

Om Konferens

Åtta sittmöbler arrangerade i en cirkel skapar ett informellt rundabordssamtal, utan bord eller ordförande. Möblerna är alla olika, från en låg och enkel pall till en fåtölj med breda armstöd. När du sitter på en av dem påverkas din karaktär: om du sitter högt och rakt, eller känner det sågade träet i dina handflator. Även när möblerna står oanvända, kan dessa relationer fortfarande kännas. Det är som om möblerna själva är i dialog med varandra. En konferens av möbler.

Om Sfär #3

Efter att ha arbetat med grövre virkesdimensioner väcktes en önskan att skapa något lätt. Lätt som en tanke. Sfären svävar över golvet med en långsam rotation. Dess struktur är enkel men svår att greppa, och bjuder in till kontemplation. Du kan följa linjerna i trälattorna och deras möten, där skiftande perspektiv skapar olika strukturer och tankemönster. Den transparenta sfären definierar även det rum den fyller. Den gör det osynliga synligt. En slags rumslig radiator.

About Anders Johansson and Bodafors Furniture

Anders Johansson is a Swedish architect and designer who has, for several years, explored the potential of wood throughout the entire production chain – from forest to building. With a background in architecture and urban development, and a previous role as head of the School of Architecture at KTH (Royal Institute of Technology), he has developed a deep understanding of the inherent properties of materials and their relationship to spatial experience.

Together with master cabinetmaker Ruben Albertsson, Johansson founded Bodafors Furniture. The company is the result of a shared vision to create furniture that is not only functional but also carries a narrative. A central element in their work is Ateljé Södersvik.

Johansson's and Albertsson's furniture is defined by a minimalist aesthetic where simplicity generates character. Each piece is built from a single timber dimension, with straight saw cuts and assembled using screws without glue. This simplicity draws attention to how the furniture becomes part of the architectural qualities of a space – how it interacts with people.

Through his work with Bodafors Furniture and Ateljé Södersvik, Johansson aims to foster a deeper understanding of wood's potential and its significance in both built environments and lived experiences.

Conference

Eight seating pieces arranged in a circle create an informal roundtable, without a table or a chairperson. The pieces are all different, ranging from a simple low stool to a wide-armed armchair. The furniture you sit on affects your character: whether you sit upright and high, or feel the sawed wood in your palms. Even when unused, the relationships between the pieces can still be sensed. It's as if the furniture themselves are in dialogue with one another. A conference of furniture.

Sphere #3

After working with heavier timber dimensions, there was a desire to create something light. Light as a thought. The sphere floats above the floor, gently rotating. Its structure is simple but elusive, inviting contemplation. You can trace the lines of the wooden battens and their intersections, where shifting perspectives create different structures and thought patterns. The transparent sphere also defines the space it occupies. It makes the invisible visible. A kind of spatial radiator.

